

Janikovszky Éva:
Az égig érő fű (részlet)

Az egyik házban az a jó, hogy egészen magas és új, a másikban meg az, hogy olyan kicsi és régi. A ház, ahol Dezső bácsi lakott, nagyon régi lehetett.

Még szű is volt benne, igaz, hogy csak az emeletre vezető falépcső korlátjában. De azért ha az ember egyedül maradt a lépcsőházban, és nagyon fűlt, akkor hallhatta, hogy perceg. A falépcsők is úgy recsegték, ahogyan csak az egészen régi falépcsők szoktak, mintha örülnének, hogy még egyáltalán akad, aki fölmege rajtuk. Misuval jól jártak a falépcsők, mert mióta itt nyaral Dezső bácsinál, sokszor megy föl rajtuk, s mindig vigyáz, ha kettesével veszi a lépcsőfokokat, hogy visszafelé azokra lépjen, amelyek fölfelé kimaradtak. Mert Misu igazságos és jószívű gyerek. Huszonkét falépcső vezet az emeletre, ezt Misu mindjárt az első napon megszámlolta, és tizenegy lépcsőfok után következik a lépcsőforduló. De nem olyan tenyérszerű, mint az egészen magas, új házakban, hanem akkora, mint egy kisebb szoba.

A bal oldalán egy pad áll. Oroszlános pad. A két faragott oroszlán a pad karfáját díszíti; az innenső határozottan barátságosabb képet vág, mint a fal melletti. Ami érthető, mert unalmas lehet folyton a fal mellett állni. Ablaka is van a lépcsőfordulónak, nem is akármilyen, hanem színes üvegablak. Mint egy kastélyban vagy egy templomban. Az ablakból ugyan két helyen kitört a színes üveg, de ez sem baj, mert igazából éppen a lyukon keresztül lehet az udvarba lenézni.

Márpedig az udvarba érdemes volt lenézni, nemcsak azért, mert ott mindig történt valami, hanem azért is, mert nagyon helyes kis udvar volt. Sárga kő kockái ragyogtak a tisztaságtól, s a közepén, mint egy darabka dzsungel, ott pompáztak a lakók legszebb cserepes növényei. Valamelyik mindig virágzott közülük. Az udvarhoz tartozott még a szürke macska, aki nem is ebben a házban lakott, hanem a szomszédban, de ide jár át lustálkodni, mert a sárgakő kockák még akkor is jó langyosak, amikor már nem süt ide a nap. Négy lakás volt az egész házban, no meg Dezső bácsi műhelye.

Készítsd el az 1. feladatot a feladatlapban!

Dezső bácsit úgy hívták, hogy Dezső Dezső, és ez ki is volt írva a földszinti műhely fölött függő cégtáblára. Csudaszép volt ez a cégtábla, egy lovat is festettek rá felszerszámozva, és Dezső bácsi neve mellett arany koszorú ékeskedett. Mert Dezső bácsi aranykoszorús lószerszám készítő, ami azt jelenti, hogy kapott egy arany koszorút festve, amiért olyan szép lószerszámokat tudott csinálni. De hiába készített Dezső bácsi akármilyen szép lószerszámokat, ezeket senki sem vette meg tőle. Annál több kutyapórázt, nyakörvet és szájkosarat adott el. Annyi kutya fordult meg naponta a lószerszámokkal telezsúfolt műhelyben, hogy a szürke macska már rájuk se nézett. Tudta, mért hozzák őket Dezső bácsihoz.

Dezső bácsi lakása az emeleten volt, de oda csak aludni járt. Egyébként az egész napot a műhelyben töltötte. Talán azért, mert nem volt se felesége, se gyereke, csak lószerszámai, és azokat itt tartotta a műhelyben, hát itt érezte jól magát.

De azért mindig vágyott egy unokára. Ezt ő maga mondta, amikor apa idehozta Misut, hogy vigyázzon rá, amíg ők elutaznak. Azóta már az is kiderült, hogy éppen ilyen unokára vágyott, mint Misu. Ami nagy szerencse, mert vágyhatott volna éppen másmilyenre is. Misu nagyszerűen értett a kutyákhoz, és naphosszat elhallgatta Dezső bácsi lőtörténeteit, persze nem egyhuzamban. Amelyik úgy kezdődött, hogy "lovass katonakoromban", azt végighallgatta, de amelyikben nem volt katonaság, csak ló, annál egy idő után izegni-mozogni kezdett a kisszéken, és kifelé figyelt az udvarba. S ha meglátta odakint Poldi nénit, kezében a locsolókannával vagy egy lekváros kenyérral, hát hat lóval sem lehetett visszatartani.

Misu gyakran eltűnt a műhelyből, s ha nem került elő, Dezső bácsi mindig tudta, hogy hol keresse. Legtöbbször Poldi néni konyhájában találta meg, amely első pillantásra jobban hasonlított egy pálmaházhoz, mint egy konyhához. Poldi néni és Poldi bácsi a földszint

kettőben lakott sok-sok virág között. Poldi néni meg a virágok egész nap itt laktak, de Poldi bácsi csak késő délutántól másnap reggelig, mert napközben a parkot őrizte a város másik végében. Poldi néniék nagyon szerették a virágokat, s a virágok is nagyon szerették Poldi néniüket. Különben nem növekedtek, lombosodtak, virágoztak volna olyan hálásan, olyan szorgalmasan a szobában, a konyhában és az udvarra nyíló ablakok virágládáiban. Poldi néniék ajtaja körül repkény kúszott a falra, s olyan sűrűn fonta be az ajtófélfát, hogy alig lehetett tőle az ajtót becsukni. Ezért aztán a földszint kettő ajtaja egész nap tárva-nyitva állt, ami nem is szűrt volna szemet, ha nincs ott mellette a földszint három, amely örökké zárva volt. Lakattal, vaspánttal.

A földszint három zárjait és lakatjait egy szürke ruhás, fekete kalapos néni zárta-csukta, akit Kamilla kisasszonynak hívtak. Mindig lehetett tudni, hogy mikor jön vagy megy, mert ilyenkor csörömpölt a kulcsaival. Reggel elment, délután hazajött, de Misu hiába köszönt neki olyan hangosan, mintha Kamilla kisasszony süket volna, ezzel a nénivel nem lehetett összebarátkozni. Csak biccentett, és keresztülnézett Misun.

A földszint három ajtaja akkor is zárva volt, ha Kamilla kisasszony otthon tartózkodott. Csak olyankor belülről. Határozottan titokzatos volt a földszint három. Misu pedig gyűjtötte a titkokat. De hiába faggatta Poldi nénit, hogy mi lehet a lakattal zárt ajtó, rácsos ablak mögött, Poldi néni csak annyit mondott, hogy virág, az biztosan nincs, mert az ki nem bírná. Poldi néni délutánoként kiült a repkényes ajtó mellé a lócára, és várta, hogy Poldi bácsi hazaérjen a munkából. Poldi bácsi mindig hat óra tíz perckor ért haza, mert messzi volt a park, de Poldi néni jóval korábban kezdte el várni. Már fél ötkor levetette a kötényt.

Oldd meg a 2. feladatot a feladatlapban!

A várakozás úgy kezdődött, hogy az aranykoszorús lószerszámkészítő megállt a lóca mellett, és azt kérdezte:

- Megengedi, Zsófi? Misu megfigyelte, hogy ilyenkor mindig háromnegyed öt van. Csak azt nem értette, hogy mért szólítja Dezső bácsi Zsófikának Poldi nénit, ha le akar ülni. Egyszer meg is kérdezte:

- Mért szólítja Dezső bácsi Zsófikának Poldi nénit?

- Mert ez a nevem - válaszolta Poldi néni, s Misunak be kellett érnie ennyivel. Dezső bácsi meg Poldi néni nagyon jól tudott egymással beszélgetni. Egyik a lovakról, másik a virágokról. Mostanában persze a titokról is. Misu csak azt várta meg a lócán, hogy szóba kerüljön a titok, s ahogy teltek a napok, erre egyre kevesebbet kellett várni. A titkot Poldi néni csak Dezső bácsinak meg Misunak árulta el, nekik is csak azért, mert akkora titok volt, hogy azt úgysem bírta volna egyedül.

Hárman is elég nehezen bírták, mert sokat kellett ásni meg cipekedni ezzel a titokkal. Dezső bácsi mondta is Poldi néninek, hogy kénytelenek lesznek egy jó erőben levő fiatalembert beavatni a titokba, mert különben nincs más hátra, napszámost kell fogadniuk, aki pénzért csinálja, és nem a meglepetés kedvéért.

Márpedig az idő sürgetett, mert a titoknak aznap kell kiderülnie, amikor Poldi bácsi nyugdíjba megy, és addig már csak hetet kell aludni. Ha a titokról beszélgettek, mindhárman suttoztak. Bár ilyenkor senki sem járt az udvarban, csak a Fiatalok rohantak le az emeletről. Pedig a Fialoktól Poldi néniék akár ki is kiabálhatták volna a titkot, mert azok semmire sem figyeltek oda, és ha véletlenül mégis, öt perc múlva úgyis elfelejtették. A Fiatalok lakása az emeleten volt, közvetlenül Dezső bácsié mellett, de nemigen laktak benne. Misu mindig csak elmenőben látta őket, amikor csapkodták az ajtókat, és olyanokat kérdeztek egymástól, hogy:- Eloltottad?- Becsuktad?- Lecsavartad? Aztán felkapták a két kockás táskát, és dübörögtek lefelé a lépcsőn. Néha valamelyik visszaroht, mert mégse csukta be vagy oltotta el. Az is előfordult, hogy a Fiatalok délután sem mentek el hazulról, valószínűleg azért, mert haza sem jöttek. Ha egy napig nem lehetett hallani a dübörgésüket, akkor Poldi néni megkérte Misut, hogy szagoljon be a kulcslyukon, nem érez-e füstszagot, mert Poldi néni valahol hallotta, hogy egy lakás kigyulladt

a bekapcsolva felejtett kávéfőzőtől. De szerencsére nem ez a lakás volt. Misu nagyon szeretett a titokról suttogni, pedig már kívülről tudta, hogy mikor mi jön.

Először Poldi néni azt mondja:

- Tudja, Dezsó úr, hogy én nem így terveztem...Mire Dezsó bácsi:

- Hiába, ez az egyetlen megoldás... Mire Poldi néni:

- Már az is feltűnt volna a drágámnak, ha egy kocsi termőföldet hozatok. Higgye el, már az is. Mindent észrevesz. Ezután előkerül egy kis notesz, rejtélyes összeadásokkal és szorzásokkal. De Misu ilyenkor már a szürke macskát figyelte.

Azt mondják, hogy az állatok megérezik a veszélyt. A szürke macska mindenesetre jó előre megérezte, hogy Kamilla kisasszony jön. Még a szomszéd ház szenespincéje elé sem érhetett, amikor a szürke macska, mint a cikázó villám eltűnt a lépcsőházban és a háztetőn kötött. Misu is követte a szürke macskát, ha nem is a háztetőre, csak a lépcsőfordulóba. Onnan nézte, hogy Kamilla néni végigkopog a sárga kőkockákon, s útközben a kulcsaival csörömpöl, mint egy börtönőr. A kitört ablakon át jól lehetett látni, hogy Kamilla néni hogy nyitja ki a földszint három ajtájára szerelt vaspánton a lakatot, aztán a felső biztonsági zárat, végül az alsót. Csuda, hogy kiismeri magát ennyi kulcs között!

Oldd meg a 3. feladatot a feladatlapban!

Misu néha arra gondolt, hogy Kamilla néni ajtaja mögött nincs is lakás. Mert ha volna, akkor néha mégiscsak ki kellene nyitni az udvarra nyíló ablak faspalettáját, vagy meg kellene javíttatni a csöpögő csapokat meg mindent, ami egy lakásban el szokott romlani. Márpedig Dezsó bácsi azt állítja, hogy amióta ő az eszét tudja, Kamilla nénihez még soha senki be nem tette a lábát. Poldi néni esküszik rá, hogy azelőtt se, de Poldi néni szeret kicsit túlozni a hatás kedvéért, ezt Misu már megfigyelte. Lehet, hogy Kamilla néni egyszer régen ideköltözött egy kis ládával, amelyben kulcsok, lakatok, láncok és vaspántok voltak, aztán köréje építették ezt a házat, hogy legyen mit bezárnia.

Ilyesmi persze csak az oroszlanos padon jutott Misu eszébe, ahol délutánonként Kamilla néni érkezésétől Poldi bácsi hazajöttéig törte a fejét. Legszívesebben a titokra gondolt, csak kevesellte. Ez a régi ház, ahol oroszlanos pad van meg színes üvegablak, valahogy több titkot érdemelt volna.

Misu ott az oroszlanos padon biztosra vette, hogy egyszer még valami csuda dolog történik ebben a házban. Csak azt nem tudta, hogy a földszinten vagy az emeleten. Kinézett a kerek ablakon, föl az emeletre, hogy nem füstölög-e a Fialatok lakása. Nem füstölgött. Pedig Misu szívesen eloltotta volna, ha egyszer mégis kigyullad, mert akkor a Fialatok biztosan nem rohannak el mellette, hanem megállnak és megköszönik. Annyit már tudott a Fialatokról, hogy színészek. És azért rohannak folyton, mert a színház, ahol játszanak, mindig másutt tart előadást, egyik nap itt, másik nap ott. Misu borzasztóan szerette volna egyszer a színházban látni a Fialatokat. Amikor nem csak azt mondják, hogy becsuktad, lecsavartad, eloltottad, hanem valami mást is, és ahol egyhelyben kell ülniük vagy állniuk, mert mondjuk királyok meg királynők, és nem rohangálhatnak a kockás táskáikkal.

De hiába kérte Dezsó bácsit, hogy menjenek el abba a színházba. Dezsó bácsi azt mondta, hogy a Fialatok olyan színdarabban játszanak, amit Misu úgysem értene, és még ahhoz is vonaton kellene odautaznia, hogy ne értse így hát ez elmaradt.

Csuda egyformán teltek itt a napok, szinte kár volt közben aludni egyet. De azért nem volt unalmas. Mindig ki lehetett találni, hogy mi fog történni, ha az ember egy kicsit odafigyelt, és volt órája. Misunak nem volt ugyan órája, mégis tudta, hogy mindjárt felharsan Poldi bácsi mély hangja az udvarból. Poldi bácsi nagyon hangosan beszélt, ezt a parkban szokta meg, ahová csupa nagyothallógyerek járhatott, mert csak kiabálva értették meg, hogy a labdát nem szabad a virágok közé rúgni. Kár, hogy Misu senkivel sem fogadhatott, hogy Poldi bácsi azonnal itt lesz, mert megnyerte volna.

- Szép jó estét kívánok! - harsant föl a kapualjból, mert Poldi bácsi minden délután szép jóestét kívánt, akkor is, ha még sütött a nap.

- Csakhogy itt vagy, drága Poldikám! Már el sem tudtam képzelni, hogy hol lehetsz! – Poldi néni is mindennap ezt mondta, pedig Poldi bácsinál pontosabban senki sem jöhetett haza. Hozzá lehetett igazítani az órát, hat óra tíz percre. Misu úgy vágtatott le a falépcsőkön, hogy azok recsegni sem értek rá a meglepetéstől. Mert most jön az összenézés, és annál mindenképpen jelen akart lenni. Ez is a titokhoz tartozott. Poldi bácsi ugyanis ilyenkor leül a lócára, és azt mondja:

- Hiába, mindenütt jó, de legjobb itthon. Csak az a gyep! Csak az a szép zöld gyep fog nekem hiányozni, semmi más. És akkor Poldi néni kuncog egyet, és Dezső bácsira pillant, Dezső bácsi krárog, Misu pedig leszegi a fejét, és úgy pislog egyikről a másikra.

- Tudod-e, Poldikám, hogy már csak hetet kell aludni a nyugdíjazásodig? - húzódott hozzá közelebb a lócán Poldi néni.

- Meglátod, milyen gyorsan elrepül ez a hét nap. Poldi bácsi bólintott, és Dezső bácsi is bólintott, és Misu is bólintott.

Ahogy ott ült az öregek mellett a lócán, elképzelte a hét kedves, egyforma napot, amint szép sorban elrepülnek, mint a vadlibák. Pedig ez a hét nap egészen másként repült el, és nem is volt egyforma.

Másnap reggel ugyanúgy kelt föl a nap, mint eddig, csak néhány perccel korábban, és Misu is ugyanúgy kelt föl, mint eddig, csak néhány perccel később. Dezső bácsi már lement a műhelybe, a szürke macska már fönt ült a háztetőn, arra várva, hogy Kamilla néni - kalappal a fején - munkába induljon. Csakhogy ma reggel Kamilla néni késett, és a szürke macska nyugtalanul fészkelődött a helyén. Az udvarra mindig érdemes volt lenézni, de ma reggel különösen. Misu szeméből egyszeriben kirepült az álom. Mert Kamilla néni kalap nélkül, kezében egy tejeskannával kopogott végig az udvaron. Mert Kamilla néni kalap nélkül, kezében egy tejeskannával kopogott végig az udvaron, és nem tette föl a vaspántot az ajtajára, csak az alsó meg a felső zárat zárta be. Az ablakon sem volt becsukva a faspaletta, a fehér vasrács mögött látszott a függöny. Kamilla néni szokatlan reggeli távozását nemcsak a szürke macska figyelte a háztetőről és Misu az emeletről, hanem Poldi néni is a virágos ablakból, és Dezső bácsi is a műhely ajtajából.

- Jó reggelt kívánok, Kamilla kisasszony! - köszönt Dezső bácsi. - Szép időnk lesz ma. Ezt valószínűleg csak meglepetésében tette hozzá, mert egyébként Dezső bácsi se próbált Kamilla nénival beszélgetni. Most is hamar megbánta.

- A rádió szerint borulás és erős, majd viharossá fokozódó északi-északnyugati szél várható - mondta Kamilla néni, és Dezső bácsi arcáról lehervadt a mosoly. - Még jégeső is jöhet! - Hihetetlen, hiszen olyan szépen süt a nap - ingatta fejét Dezső bácsi, aki mindig hajlott arra, hogy inkább a szemének higgyen, s ezért néhányszor már megázott.

- Látta ezt, Dezső úr? - kérdezte Poldi néni egész fölöslegesen, amikor Kamilla kisasszony után becsukódott a kapu. - Tejet hoz! Pedig sohasem iszik mást, csak csipkebogyóteát! Hányszor elmondta, hogy a tej könnyen romlik, hogy nyáron kész betegség!

- Talán a macskának hozza - mondta Dezső bácsi, - sehogy sem szíveli szegény jószágot. Poldi néni reggel sosem értette a tréfát. És még nyolc óra sem volt.

- Az igaz, hogy Kamilla kisasszonynak szúrós a természete, de azért a légynek sem tudna ártani. Nemhogy egy macskának. Szerintem itt valami titok lappang.

- Még egy titok? - ijedezett Dezső bácsi, akinek az utóbbi időben tüstént hasogatni kezdett a dereka, mihelyt valaki titkot emlegetett. S ebben a pillanatban, csak úgy papucsban, pizsamában, ott termett köztük Misu is. Ugyanis gyűjtötte a titkokat.

- Tessék gyorsan mondani! - sürgette Poldi nénit. - Hol lappang? Poldi néni jelentőségteljes pillantást vetett Kamilla kisasszony ajtajára.

- Ma éjjel léptekeket hallottam az udvarról. De nemcsak léptekeket, hanem kulcszörgést és sírást! A kulcsokat csak Kamilla kisasszony zörgethette, de vajon ki sírt?

- Az nem lehet, hogy Kamilla kisasszony zörgetés közben még sírt is? - Az nem lehet - mondta Poldi néni. - Mert Kamilla kisasszony zörgetés közben valamit suttogott annak, aki sírt. Nem mertem lámpát gyújtani, mert ha éjszaka lámpát gyújtok, az én drága Poldim azonnal öltözködni kezd, és munkába indul. Misu megpróbált Kamilla néni ablakán belesni. Leselkedni csúnya dolog, és Misu igazán megérdemelte, hogy ne lásson semmit. Nem is látott. Meg kell adni, ez a titok nagyon jól tudott lappangani. De azután mégiscsak elárulta magát. Misu az ajtóra tapasztotta a fülét. Hallgatózni is csúnya dolog, és Misu megérdemelte volna, hogy ne halljon semmit. De mégis egészen tisztán hallotta, hogy valaki sír odabent. Sír? Bög, zokog. Misu Poldi nénihez nézett, Poldi néni Dezső bácsira, Dezső bácsi pedig a kapura, amelyen most lépett be Kamilla néni, kezében a teli tejeskannával. Óvatosan lépkedett, hogy ki ne lötyögtesse a tejet. Amikor az udvar közepére ért, letette a tejeskannát a sárga kőkockákra, és egyenesen Dezső bácsihoz fordult.

- Milyen jó, hogy látom, Dezső úr! Egy kérésem volna.

- Parancsoljon velem a kisasszony! - mondta az aranykoszorús lószerszámkészítő, és Misu arra gondolt, hogy ezt a Fiatalok sem mondhatják szebben abban a színházban, akár királyok, akár királynők.

- Dezső úr - kezdte Kamilla kisasszony, és hallani lehetett, hogy nyelt egyet -, arra kell kérnem, hogy a jövőben szíveskedjék az önhöz érkező lovakat megkötni! A múltkor ugyanis hallottam egy szomorú esetet, amikor egy őrizet nélkül hagyott ló megrúgott egy illetőt.

.- Itt az udvarban? - kérdezte Dezső bácsi felcsillanó szemmel.

- Természetesen nem itt - mondta Kamilla kisasszony -, hiszen éppen az ilyen fajta szerencsétlenségeket szeretném megelőzni, amikor arra kérem, hogy egyetlen ló se kószálhasson itt felügyelet nélkül. Remélhetem, hogy megteszi?

- Természetesen, ahogy parancsolja. Ígérem, hogy a kisasszony egyetlen kószáló lóval sem fog az udvarban találkozni. Az aranykoszorús lószerszámkészítő egyenesen Kamilla kisasszony szemébe nézett, mint aki biztos abban, hogy betartja ígéretét. És ebben Misu is biztos volt, mert tudta, hogy Dezső bácsinak autóbusszal kell a szomszéd faluba átrándulnia, ha lovat akar látni.

- ,hát nem rólam van szó! - szabadkozott Kamilla kisasszony, - és mintha mosolygott volna. De ez azért nem biztos, mert mindenki nagyon izgatott volt, és ilyenkor könnyen képzelődik az ember.

- Hiszen én eddig sem találkoztam egyetlen lóval sem, a lovak bizonyára akkor keresik fel önt, amikor én a Hivatalban vagyok. Hanem most érkezett egy kis vendégem - s a kisasszony egy könnyed fejmozdulattal a bömbölés felé intett -, akire nagyon kell vigyáznom. El sem mondhatom, hogy mennyire nyugtalanít a gondolat, hogy amíg én a Hivatalban vagyok, addig neki valami bántódása eshet.

- Sose izgassa magát emiatt, Kamilla kisasszony - szólt közbe jólelkűen Poldi néni. - Majd vigyázunk mi a kis vendégére, hiszen itthon vagyunk. Legalább Misunak is lesz egy kis játszótársa, hiszen olyan egyedül van a sok öreg közt szegényke. Kamilla kisasszony a leander dézsája mellett lapító szürke macskára nézett, aki felborzolt szőrrel, menekülésre készen hallgatta a beszélgetést.

- A macskával nem engedem játszani a gyermeket - jelentette ki ellentmondást nem tűrően. - A macskák tele vannak kórokozókkal.

- De Misu nem macska - tiltakozott Poldi néni, és a papucs orrát rugdosó, pizsamás Misura mutatott.

- Misu kisfiú! - Úgy? - szaladt a magasba Kamilla néni vékony szemöldöke.

- Kisfiúkkal még kevésbé engedem játszani a gyermeket. A kisfiúk mind verekedősek. Különben sem hagyhatja el a gyermek a lakást, ha nem tudok rá személyesen felügyelni. Annyi

szörnyű dolgot hall az ember. Ezzel megzörgette kulcsait, jelezve, hogy a szokatlanul hosszúra nyúlt beszélgetést a maga részéről befejezte.

Amint becsukódott Kamilla kisasszony mögött a földszint három ajtaja, Dezső bácsi csillapítólag Misu vállára tette a kezét. Nem sok jót olvasott le fogadott unokája arcáról. Tudta, hogy ilyenkor jobb, ha egy szót sem szól a gyerekekhez. De Poldi néni sajnos nem tudta. Gyengéden megsimogatta Misu haját.

Oldd meg a 4. feladatot!

- Még hogy te verekedős lennél? Sose törődj velem, Misukám! Kamilla kisasszony nem rossz ember, csak nagyon félős. Folyton tart valamitől, azt hiszi, hogy mindenki rossz. No, fel a fejvel kisfiam! Dezső bácsi felszisszent. Persze Poldi néni nem tudhatta, hogy éppen ez az, amit nem szabad Misunak mondani. Mert Misu nem szokott sírni akkor sem, ha elesik, és megüti magát, akkor sem, ha ok nélkül megbüntetik, Misu semmikor sem szokott sírni, csak egyetlen esetben. Ha azt mondják neki, hogy fel a fejvel. Olyankor bög. Most azonban nagyon harcias kedvében lehetett, mert mielőtt kigördült volna szeméből az első könnyecsepp, ezt mondta:- Akkor is kiszabadítom azt a gyereket!

- De előbb öltözz föl - mondta Dezső bácsi, aki nem volt hajlandó tudomást venni Misu könnyeiről. - Bármelyik percben jöhetnek a kutyák. Tudod, hogy ma rád hagyom a műhelyt, mert neki kell látnom a titoknak, másképp nem lesz mit felfednünk. És már csak hat nap van hátra! Misu szétmaszatolta arcán a könnyeket, és szó nélkül indult fel az emeletre. Dezső bácsi pedig úgy nézett Poldi néni felé, mint az állatidomár a közönségre egy jól sikerült cirkuszi mutatvány után. S Poldi néni visszamosolygott rá.

- Menjen csak nyugodtan, Dezső úr, majd én megvigasztalom a kisfiút - mondta szívből jövően. - Maga olyan jó hozzánk, Dezső úr, igazán nem is tudom, hogyan fogom meghálálni, hogy ilyen jó hozzánk. Dezső bácsi félrefordult, és olyan morcos képet vágott, mint roham előtt lovas katona korában. Mert Dezső bácsi nagyon keménykötésű ember volt, soha senki nem látta sírni. Sem a borbélynál, sem a fogorvosnál, sem a háborúban. Egyetlen dolog volt, amit Dezső bácsi nehezen bírt száraz szemmel végighallgatni. Azt, hogy ő milyen jó ember. Úgy vágta be maga mögött a műhely ajtaját, hogy Poldi néni ablakpárkányáról leesett egy cserép begónia. Misu ezalatt kétszer is fordítva bújt bele a csíkos trikóba, mert olyan erősen gondolkozott. S a gondolkozás mindig elvonta a figyelmét attól, amit éppen csinálnia kellett. Ezért volt az, hogy Misu az oroszlanos padon ülve gondolkozott a legszívesebben, ahol nem volt semmi más dolga. Csakhogy most le kellett mennie a műhelybe, mert Dezső bácsi várta, sietnie kellett. Majd odalent végiggondol mindent. Két kutya között. Hármával vette lefelé a lépcsőfokokat, és éppen akkor ért le, amikor Kamilla néni – most már kalappal a fején - a Hivatalba indult.

Dezső bácsi is elkészült már, most tolta ki a műhelyből Rárót. Ráró inkább hasonlított egy paripához, mint egy biciklihez, különösen, amikor Dezső bácsi huszárosan felpattant a nyergébe és odakiáltott Misunak, hogy:

- Nyíss kaput! Misu szaladt, és kitérte Ráró előtt a kaput, hogy Dezső bácsi kényelmesen kikarikázhasson az udvarból.

- Aztán vigyázz a házra! - búcsúzott Dezső bácsi. - Igyekszem vissza. Misu máskor mindig kiállt a kapuba, és Dezső bácsi után nézett, amíg csak Ráró be nem kanyarodott a sarkon. De most beírta azzal, hogy látta Kamilla kisasszony távolodó kalapját. Egy percet sem vesztegetett tovább szaladt vissza az udvarba, egyenesen a földszint három ablaka alá. A fehér rács mögött mozdulatlanul sárgállott a függöny. Misu füttyült. Egész jól sikerült fütty volt, de a függöny nem mozdult. Sem a második füttynél, sem a harmadiknál.

Misu odament az ajtóhoz, és kopogtatott rajta. Előbb halkán, aztán erősen. Semmi. A csengőt fölösleges volt megnyomnia, tudta, hogy azt Kamilla néni úgyis kikapcsolja. Visszament az ablakhoz, és a rács mögé nyúlva, óvatosan megkocogtatta az üveget.

Végre megmozdult a függöny s, mintha valaki kikukucskált volna egy hajszálnyira.

- Én vagyok! - mondta Misu. - Nyisd ki az ablakot! A sárga függöny bizonytalanul megrebbent.

- Ne félj, már elment a néni! - kiabálta Misu. - Én vagyok!

- Éppen azért félek! - felelt egy síró kislányhang. - Menj innen! Misut elfutotta a pulykaméreg.

- Nahát, azt várhatod, hogy én kiszabadítsalak! Maradj ott, ahol vagy, te...te síróbaba! Majdnem bögőmasinát mondott. Aztán hátat fordított az ablaknak, és nagy dühösen belerúgott egy cserép darabba.

- Honnan tudod a nevemet? Ismersz engem? - szólt utána félénken, de sokkal közelebből az előbbi hang. Misu szeretett volna szó nélkül és hosszú léptekkel keresztülvágni az udvaron úgy, hogy hátra se nézzen. De ebből csak a szó nélkül sikerült. Egy piros ruhás kislány állt a rács mögött a félig nyitott ablakban, és kíváncsian nézett Misura. Szeplős orra piros volt még a sírástól, és a sok dörgöléstől piros volt a szeme is, de mindez elhalványult a két égő vörös copfja mellett. Lehet, hogy nem ő volt a világon a legszebb kislány, de mindenesetre a legpirosabb.

- Persze hogy ismerlek - mondta Misu, mikor végre megjött a hangja. - Hogy is hívnak?

- Hát Síróbabának! - felelte csodálkozva a kislány, és már görbült is le a szája.

- Mindig ennyit bögsz? - érdeklődött Misu.

- Nem mindig, csak ha félek - válaszolta Síróbaba. - De sokszor félek.

- És mitől szoktál félni? Síróbaba elgondolkozott.

- Hát... sok mindentől. Este azért sírtam a vonaton, mert a néni, akire rábíztak, azt mondta, hogy ha nem viselem jól magam útközben, akkor elvisz a kalauz bácsi.

- És elvitt? - kérdezte Misu.

- Nem, mert jól viseltem magam. Aztán mikor megérkeztem akkor azért sírtam, mert Kamilla néni azt mondta, hogy vigyázzak jól a csomagjaimra, mert könnyen elemelik. És én félek a tolvajoktól. Aztán jött egy hordár bácsi, aki segített nekünk hazáig hozni a nagybőröndöt, és én már abba is hagytam volna a sírást, ha a hordár bácsi nem mondja, hogy odaad a szenesembernek, ha nem hagyom abba. És hogy a szenesember levisz a pincébe a patkányok közé, és még meg is mutatta a pincét, és igazán ült benne egy szenesember! Egészen fekete volt. És akkor én már úgy sírtam...Mindjárt be is akarta mutatni. De Misu nem hagyta.

- Biztos vagy benne, hogy a pincében ült?

- Persze hogy biztos! Még éjjel is a szenesemberről álmodtam, aki bezárt a pincébe a patkányok közé.

- És volt lent szén is? - érdeklődött Misu.

- Nem, azt hiszem, nem. Legalábbis arra nem emlékszem - ráncolta a homlokát Síróbaba.

- Aztán reggel meg azért sírtam mert Kamilla néni elmesélte, hogy mit mondott a rádió.

- El ne felejtse, hogy mért sírtál - szólt közbe Misu, aki kezdte úgy érezni magát, mint amikor Dezső bácsi sokáig mesélt a lovakról. - Mindjárt visszajövök. És beszaladt Poldi nénihez a konyhába.

- Milyen a kis vendég? - nézett fel rá Poldi néni egy fokföldi ibolyából. Misu vállat vont.

- Piros és sír. De azért pirosabb, mint amennyit sír - tette hozzá, mert igazságos gyerek volt. Aztán leült a legyezőpálma alá a hokedlira, és nehezen palástolva büszkeségét, azt mondta:- Eszembe jutott egy jó erőben lévő fiatalember. Egészen jó erőben van

- A titokhoz? - örült meg Poldi néni. - Nahát, a legjobbkor! Mondjad gyorsan! Misu előbb körülnézett a konyhában, de mivel nem látott senkit, megmondta:

- Oszkár bácsi.

- Hát nem ment szabadságra? - csodálkozott Poldi néni.

- Nem - rázta a fejét Misu. - Éjjel itt aludt a pincében. Biztosan várja a szenet.

- Hogy te milyen okos gyerek vagy! - ámuldozott Poldi néni.- Csinálok neked egy lekváros kenyeret. Misu csuda jókedvűen szaladt vissza Síróbabához, aki türelmesen várt rá a fehér rács mögött.

- Mondhatom, hogy mitől féltem? - kérdezte, ahogy meglátta Misut. - A rádió azt mondta reggel, hogy leszakadt egy híd, meg kigyulladt egy ház, és elraboltak egy gyereket: Arra

gondoltam, hogy biztosan a szenesember rabolta el. És akkor úgy elkezdtem sírni, mert hátha egyszer engem is elvisz! Poldi néni, kezében két hatalmas lekváros kenyérral most lépett ki a konyhából. Az egyik kenyeret Síróbaba felé nyújtotta. Akkora volt, hogy csak lapjával fért be a fehér rács között.

- Fel a fejjel, kislányom, egyél! Azért sírsz annyit, mert olyan sovány vagy.

Ha szeretnéd elolvasni az egész történetet, az alábbi Internet címen olvashatod. A könyvtárban is van egy példány.

Forrás: <http://kotelezok-roviden.iwk.hu/janikovszky-eva-az-egig-ero-fu/>